

JEFFREY ARCHER
MIEKKAA
VAHVEMPI

CLIFTON-KRONIKKA, OSA 5

Suomentanut Susanna Tuomi-Giddings

sitruuna kustannus

*Todellinen suurmies on se,
jolle kynä on miekkaa vahvempi.*

EDWARD BULWER-LYTTON 1803–1873

PROLOGI

LOKAKUU 1964

Brendan ei koputtanut vaan avasi vain oven ja livahti sisään varmistaen vielä, ettei kukaan ollut nähnyt. Hän ei halunnut joutua selittämään, mitä nuori mies toisen luokan hyttikerroksesta teki vanhan herrasmiehen hytissä siihen aikaan iltasta. Vaikka tuskin siitä olisi huomauteltu.

”Onko todennäköistä, että meidät keskeytetään?” Brendan kysyi suljettuaan oven.

”Kukaan ei tule häiritsemään meitä ennen aamuseitsemää, ja silloin tällä kannella ei ole enää mitään, mitä häiritä.”

”Hyvä”, Brendan sanoi. Hän laskeutui polvilleen, avasi arkun lukon, nosti kannen ja tutki monimutkaista koneistoa, jonka rakentaminen oli vienyt häneltä yli kuukauden. Hän käytti seuraavat puoli tuntia tarkistamalla, ettei yksikään johto ollut irti, että kaikki säädöt olivat kohdallaan ja että ajastin käynnistyi vipua kääntämällä. Vasta kun hän oli varma, että kaikki toimi moitteettomasti, hän nousi ylös lattialta.

”Kaikki on kunnossa”, hän sanoi. ”Milloin sen pitää käynnistyä?”

”Kolmelta aamuyöllä. Minulta menee puoli tuntia, että saan kaiken tämän pois”, vanha herra lisäsi koskettaen kaksoisleukaansa, ”ja sitten minun täytyy vielä ehtiä toiseen hyttiin.”

Brendan palasi arkun ääreen ja sääti ajastuksen kello kolmeen. ”Sinun tarvitsee vain kääntää vipua juuri ennen kuin lähdet ja tarkistaa, että toinen viisari liikkuu.”

”Eikö mikään siis voi mennä pieleen?”

”Ei voi, jos liljat ovat yhä rouva Cliftonin hytissä. Tämän käytävän varrella kukaan ei tule säilymään hengissä, eikä luultavasti myöskään alemmalla kannella. Sen kukkakimipun alla on kolme kiloa dynamiittia, paljon enemmän kuin tähän edes tarvittaisiin, mutta nyt voimme ainakin olla varmoja, että saamme rahamme.”

”Onko sinulla minulle avain?”

”Tässä”, Brendan sanoi. ”Hytti 706. Toinen passi ja liput ovat tyynyn alla.”

”Pitääkö minun olla huolissani jostain muusta?”

”Ei. Kunhan katsot, että toinen viisari liikkuu ennen kuin lähdet.”

Doherty hymyili. ”Nähdään Belfastissa.”

Harry avasi hytin oven ja päästi Emman ensimmäisenä sisään.

”Olen ihan poikki”, Emma sanoi kumartuen nuuskimaan liljoja, jotka kuningataräiti oli lähettänyt hänelle Buckinghamin neitsytmatkan kunniaksi. ”En ymmärrä miten kuningataräiti jaksaa tällaista päivästä toiseen.”

”Se on hänen työtään, ja hän on hyvä siinä. Olen varma, että hän uuvahtaisi, jos joutuisi luotsaamaan Barringtonia edes pari päivää.”

”Mieluummin minä pidän oman työni”, Emma sanoi astuen ulos leningistään. Hän ripusti sen kaappiin ja katosi sitten kylpyhuoneeseen.

Harry luki uudestaan hänen kuninkaalliselta korkeudeltaan kuningataräidiltä tulleen kortin. Aika henkilökohtainen viesti. Emma oli jo päättänyt panna maljakon esille työhuoneeseensa palattuaan Bristoliiin ja vaihtaa siihen tuoret liljat joka viikko. Harry hymyili. Miksikäs ei?

Emman tultua ulos kylpyhuoneesta oli Harryn vuoro ja hän sulki oven perässään. Emma sipaisi kylpytakin päältä ja kipusi sänkyyn. Hän ei jaksanut edes ajatella lukemista, vaikka yöpöydällä odotti *Mies kylmästä* -dekkari siltä uudelta kirjailijalta, jota Harry oli suositellut. Hän sammutti yölamppunsa ja sanoi pimeyteen: ”Hyvää yötä, rakas”, vaikka tiesi ettei Harry kuulisi.

Kun Harry tuli ulos kylpyhuoneesta, Emma oli jo syvässä unessa. Harry peitteli hänet kuin lapsen, suuteli häntä otsalle ja kuiskasi: ”Hyvää yötä, rakas.” Sitten hän kipusi omaan sänkyynsä huvittuneena Emman puolelta kuuluvasta hiljaisesta kehräyksestä. Hänelle ei tullut mieleenkään kertoa vaimolleen, että tämä kuorsasi.

Hän makasi valveilla ylpeänä Emmasta. Matkan alku ei olisi voinut mennä paremmin. Hän kääntyi kyljelleen odottaen nukahtavansa pian, mutta vaikka hänen luomensa olivat raskaat ja häntä väsytti, hän ei saanut unta. Jokin oli vinossa.

Toinen mies, joka oli nyt päässyt turvallisesti toisen luokan hyttiin, makasi hänkin hereillä. Vaikka kello oli kolme aamuyöllä ja tehtävä oli hoidettu, hän ei yrittänytään saada unen päästä kiinni. Kohta pitäisi nousta töihin.

Aina sama huoli, kun piti odotella. Oliko johonkin jäänyt johtolankoja, joiden avulla ne pääsisivät jäljille? Voisiko jokin töppäys aiheuttaa operaation epäonnistumisen, jolloin hän joutuisi naurunalaiseksi kotiin palattuaan? Vasta pelastusveneessä hän voisi rentoutua, tai oikeastaan vasta toisella aluksella matkalla kohti satamaa.

Viisi minuuttia ja yksitoista sekuntia...

Tämä oli pahempaa kuin jalkapallo-ottelussa, kun omat johtavat yksi-nolla, mutta toinen joukkue on parempi ja pystyy helposti tekemään jatkoajalla maalin. Hän muisteli, mitä komentaja oli sanonut: kun hälytys tulee, huolehtikaa siitä, että olette ensimmäisten joukossa kannella ja ensimmä-

mäisinä pelastusveneessä, sillä huomenna tähän aikaan he etsivät kuumaisesti alle 35-vuotiaita, jotka puhuvat irlantilaisella korostuksella. Pitäkää siis turpanne tukossa, pojat.

Kolme minuuttia ja neljäkymmentä sekuntia... kolmekymmentäyhdeksän...

Hän tuijotti hytin ovea ja kuvitteli, mikä olisi pahinta mitä voisi tapahtua. Pommi ei räjähtäisikään vaan hytin ovi paiskautuisi auki ja poliisinpeniteleet syöksyisivät sisään huihtoen patukoillaan välittämättä, kuinka monta kertaa osuisivat. Hän erotti kuitenkin vain moottorin rytmikkään jyskeen, kun *Buckingham* kynti merta kohti New Yorkia. Sinne se ei koskaan pääsisi.

Kaksi minuuttia ja kolmekymmentäneljä sekuntia... kolmekymmentäkolme...

Hän alkoi haaveilla siitä, millaista olisi kun hän olisi palannut takaisin Falls Roadille. Pikkupojat polvihousuissa katsoisivat ihailen, kun hän kulkisi ohi ja haluaisivat olla isona niin kuin hän. Sankari, joka oli räjäyttänyt *Buckinghamin* vain pari viikkoa vesillelaskun ja kuningataräidin suorittaman vihkiseremonian jälkeen. Viattomista kuolonuhreista ei puhuttaisi mitään: viattomia ei ole, kun uskoo aatteeseen. Hän ei ollut edes tavannut yhtään yläkansien matkustajaa. Huomisen lehdistä hän saisi lukea heistä kaiken, ja jos hän olisi hoitanut hommansa hyvin, hänen nimeään ei mainitsisi kukaan.

Minuutti ja kaksikymmentäkaksi sekuntia... kaksikymmentäyksi...

Mikä voisi enää mennä pieneen? Voisiko Dungannonin lähiötalon makuuhuoneessa rakennettu laite jättää hänet viime hetkellä pulaan? Joutuisiko hän kohtaamaan hiljaisuuden, joka seuraisi epäonnistumista?

Kuusikymmentä sekuntia...

Hän alkoi laskea hiljaa ääneen.

"Viisikymmentäyhdeksän, viisikymmentäkahdeksan, viisikymmentäseitsemän, viisikymmentäkuusi..."

Oliko humalainen mies oleskelutilan nojatuolissa tarkkaillut häntä? Olivatko ne nyt matkalla hänen hyttiinsä?

”Neljäkymmentäyhdeksän, neljäkymmentäkahdeksan, neljäkymmentäseitsemän, neljäkymmentäkuusi...”

Oliko liljat vaihdettu toisiin kukkiin, heitetty pois, viety pois huoneesta? Ehkä rouva Clifton oli allerginen siitepölylle?

”Kolmekymmentäyhdeksän, kolmekymmentäkahdeksan, kolmekymmentäseitsemän, kolmekymmentäkuusi...”

Oliko lordi Glenarthurin hytin ovi avattu ja tikittävä kirsu löydetty?

”Kaksikymmentäyhdeksän, kaksikymmentäkahdeksan, kaksikymmentäseitsemän, kaksikymmentäkuusi...”

Käytiinkö laivaa parhaillaan läpi tiheällä kammalla, jotta löydettäisiin ensimmäisen luokan oleskelutilasta ulos livahnut mies?

”Yhdeksäntoista, kahdeksantoista, seitsemäntoista, kuusi-toista...”

Olivatko he... Hän puristi sängyn laitaa käsillään, sulki silmänsä ja laski ääneen.

”Yhdeksän, kahdeksan, seitsemän, kuusi, viisi, neljä, kolme, kaksi, yksi...”

Hän lakkasi laskemasta ja avasi silmänsä. Ei mitään. Vain aavemainen hiljaisuus, joka aina seuraa epäonnistumista. Hän painoi päänsä ja rukoili jumalaa, johon ei uskonut, ja juuri silloin seurasi niin voimakas räjähdys, että hän paiskautui hytin seinää vasten kuin lehti myrskyssä. Hän kömpi jaloilleen ja hymyili kuullessaan kirkaisut. Kovin moni matkustaja ei ollut voinut säilyä yläkansilla hengissä.

HARRY JA EMMA

1964–1965

”Hänen kuninkaallinen korkeutensa”, mutisi Harry havah-
tuessaan kevyestä unesta. Hän ponnahti pöllumystyneenä
istumaan ja sytytti yöpöydän lampun, nousi sitten vuotees-
ta ja käveli nopeasti huoneen poikki liljamaljakon luo. Hän
luki uudestaan kuningataräidin viestin. Kiitos mieleenpai-
nuvasta päivästä Bristolissa. Toivotan Buckinghamille me-
nestyksestä neitsytmatkaa. Allekirjoituksena: Hänen kun-
ninkaallinen korkeutensa kuningataräiti Elisabet.

”Noin alkeellinen virhe”, sanoi Harry. ”Miten minä en sitä
huomannut?” Hän otti aamutakkinsa ja napsautti hytin va-
lot päälle.

”Pitääkö jo nousta?” kysyi uninen ääni.

”Pitää”, Harry sanoi. ”Meillä on ongelma.”

Emma tihrusti silmät sikkarassa yöpöydän kelloa. ”Mutta
kellohan on vasta vähän yli kolme”, hän valitti katsoen mies-
tään, joka tuijotti kiinteästi liljoja. ”Millainen ongelma?”

”Kuningataräidin titteli ei ole hänen kuninkaallinen kor-
keutensa.”

”Kaikkihan sen tietävät”, Emma sanoi vieläkin puoliunes-
sa.

”Kaikki paitsi se henkilö, joka lähetti nämä kukat. Miten
on mahdollista, ettei hän tiennyt kuningataräidin titteliä?
Shän on hänen majesteettinsa eikä hänen kuninkaallinen
korkeutensa niin kuin prinsessoilla.”

tarkemmin. ”Tänne voisi upottaa aikamoisen määrän Semtexiä.”

”Tai pari litraa vettä”, Emma sanoi. ”Oletteko te nyt varmoja, ettette huolehdi turhasta?”

”Jos se on vettä, miksi nämä kukat ovat jo lakastuneet?” kysyi Giles kun kapteeni Turnbull koputti oveen ja tuli sitten hyttiin.

”Pyysitte saada tavata minut?”

Emma alkoi selittää, miksi hänen miehensä ja veljensä olivat molemmat polvillaan lattialla.

”Laivassa on neljä SAS:n miestä”, ilmoitti kapteeni kesken Emman selostuksen. ”Yksi heistä on erikoistunut siihen, mistä herra Clifton on huolissaan.”

”He eivät varmaankaan ole laivalla sattumalta”, oletti Giles. ”Tuskinpa he kaikki päättivät lähteä samaan aikaan lomailemaan New Yorkiin.”

”He ovat laivalla valtiosihteerin määräyksestä”, vastasi kapteeni. ”Sir Alan Redmayne kuitenkin vakuutti sen olevan pelkkä varotoimi.”

”Se mies tietää taas kerran jotain, mitä me emme tiedä”, sanoi Harry.

”Siinä tapauksessa meidän on varmaan aika ottaa asiasta selvä.”

Kapteeni astui ulos hytistä ja lähti ripeästi käytävään pyssäytyen vasta hytin numero 119 kohdalla. Eversti Scott Hopkins vastasi koputukseen huomattavasti nopeammin kuin Giles.

”Onko teillä ryhmässänne pomminpurkuasiantuntijaa?”

”On, kersantti Roberts. Hän oli Palestiinan pommiryhmässä.”

”Häntä tarvitaan nyt heti puheenjohtajan hytissä.”

Eversti ei tuhlanut aikaa kysymyksiin. Hän juoksi käytävään ja pääportaisiin, joissa kapteeni Hartley tuli häntä vastaan.

”Näin juuri Liam Dohertyn tulevan ulos ensimmäisen